

Anni Albæks prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

14. maj 2026

Sted

Møllevang Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekster**

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 46-53
Apostlenes Gerninger kapitel 1, vers 1-11
Salmernes Bog kapitel 113, vers 1-9

- 1 Der findes øjeblikke i et liv, hvor man mærker et sammenhold stærkt og klart.
Hvor vi oplever en sammenhørighed ved at være, og hvor det ikke betyder så
meget om jeg får ret, men mere, at jeg er med. Det kan være et fællesskab
bestående af mange mennesker, eller et lille fællesskab, hvor man blot er
5 sammen med ét andet menneske.

I sidste uge, da det stod klart, at AGF nu ville vinde superligaen, selvom de lige
mangler en enkelt kamp mod VFF, dér oplevede mange et fællesskab, der
transcenderede alder, meninger, politisk overbevisning, hudfarve og religion.

- 10 Der var vi alle aarhusianere – der fejrede vi holdet, og glæden var så berusende,
og samtidig ganske rørende. Jeg stod i Tivoli og var i et fællesskab med en masse
andre mennesker, som jeg slet ikke kendte. Nogle af havde været AGF-fan i
årevis, og andre havde ca 90 minutters erfaringer som fan. Og det betød ikke
noget, for fællesskabet var vigtigst.

15

Jeg prøvede det også, da jeg blev gift. Der var jeg i et fællesskab med min mand.
Bare os to, og glæden var lige så berusende og rørende. Der var vi sammen af
kærlighed og valg, men sammen fordi det os, vi blev sammen, var vigtigere end
det jeg, som jeg var, når jeg var alene.

20

- Vi er en del af fællesskaber mange steder. Fx på arbejdspladsen, når vi når et mål
sammen. Eller når en kollega går gennem en svær periode, og har brug for lidt
ekstra omsorg. Vi møder fællesskab til koncerter, hvor vi står og synger sammen.
Nogle gange opstår fællesskabet på baggrund af en fejl, som da jeg var i
25 biografen og de havde sat den forkerte film på. Der var vi sammen om at more
os. Vi oplever også fællesskab herinde – hver søndag, til nadveren, til

barnedåben, i fællessangen og åndedrættets samtidighed.

30 Fællesskaber opstår alle mulige steder med både kendte og ukendte mennesker. Det ligger i vores sjælelige DNA, at vi har søger mod fællesskab med andre mennesker, og at det påvirker os, når vi står i dem. Vores følelser rækker ud mod andre – og vi ikke bare erkender fællesskabet. Vi føler det. Vi mærker det.

Vi er søgende mod hinanden.

35

Hvorfor nu al den snak om fællesskaber? Jo, fordi Kristi himmelfart begynder og slutter i et fællesskab. Men ikke bare i dag – kristendommen har sit udspring i fællesskabet. En Gud, der vil være fælles med den verden han skaber, og derfor er til stede i den. Og mennesket der ikke må være alene, og derfor skaber Gud to
40 mennesker til at dele livet sammen. Hele Bibelen igennem hører vi om mennesker, der søger mod hinanden og mod Gud.

Selve evangeliet til i dag finder sted 40 dage efter påske, hvor Jesus jo som bekendt dør. Der forsvinder han fra verden på en måde på en traumatisk og
45 forfærdelig måde. Disciplene var der spredt for alle vinde af frygt. Den mand, som de havde forladt alt for at følge, hang nu der døende på korset mellem den jord han var sendt til den, og den Himmel han kom fra. Mon ikke de også tvivlede på om Jesus faktisk var Guds søn, som han havde sagt. Mon ikke de tvivlede på deres eget valg om at følge ham?

50

De var spredt fra hinanden, og mærkede ikke fællesskabet, men derimod ensomheden, forladtheden og tomheden.

55 Men han kom igen – Jesus. Han kom tilbage fra døden. Og de kunne ikke tro, men måtte tro det, fordi han stod der mellem dem. Og han levede sammen med dem i 40 dage.

Og da de dage var gået, gav ham den en opgave. De skulle igen spredes for alle vinde – ikke af frygt, men af glæde over, at lyset er stærkere end døden. De skulle
60 rejse ud i verden, og fortælle om Jesus. De skulle prædike omvendelse – de skulle prædike om syndernes forladelse.

Denne gang var de fysisk adskilt fra hinanden, men sammen i Kristus. De bar fællesskabet med dem. Og de dannede nye fællesskaber derude i verden.

Vi sidder her som direkte konsekvens af den opgave de fik. De gik vitterligt ud i hele verden, og fortalte om Guds fællesskab med os.

70 Vi er i et fællesskab med hinanden – og det fællesskab kan vi tage med os ud i hver vores liv. Vi kan mærke herinde, at der faktisk findes et sted i livet, hvor vi kan komme uanmeldt og altid være velkommen. Vi kan komme til Gud om vi er trætte eller friske. Vi kan komme på en god dag eller på en dårlig dag. Vi er altid velkommen her, fordi det ikke handler om, hvad du kan eller magter, det
75 handler ikke om hvor stærk eller dygtig du er – eller om hvor nedbrudt og svag du lige nu er. Det handler om, at du er velkommen her. Som du er i dette nu. Og om en måned er du stadigvæk velkommen som den, du er om en måned. Gud tager imod dig med åbne arme, og lader dig hvile her et øjeblik.

80 Her løfter han sine hænder og velsigner dig.

Og det gjorde Jesus også efter han havde givet dem en opgave. Han løftede sine hænder og velsignede dem med den velsignelse som alle præster stadigvæk den dag i dag bruger.

85 Jeg hørte på et tidspunkt et foredrag med en ekspert i kropssprog. Hun sagde, at gemte hænder er farlige hænder. Altså hænder vi ikke kan se, fordi de er under bordet, bag ryggen eller i lommen er instinktivt farlige hænder. Vi ved ikke, hvad der kan blive hevet frem fra gemmerne, som kan true os. Det er en
90 forsvarsreaktion. Men kommer vi derimod med hænderne fremme – eller hænder oppe over hovedet – så viser vi, at vi ikke er farlige, og man ikke skal frygte os. De åbne hænder afvæbner og afmonterer vores frygt.

Jesus stod med hænderne fremme – han viste sin håndflader, hvor hullerne efter
95 de store søm endnu var der. Han viste gennem denne handling, at selvom man havde såret ham og ydmyget ham, så ville han aldrig hævne sig. Han ville tilgive dem. Syndernes forladelse. Han ville tilgive dem, der havde forsøgt at tage ikke bare hans værdighed fra Gud fra ham, men også han menneskeværd. Selv de kunne være velkomne i hans fællesskab.

100

Det er ikke altid, at vi mennesker kan magte så stor en gerning. Jeg tror mange lever et liv med et par mennesker i bagagen, der har såret dem så stort, at det smerter at tænke på. At man ikke kan forestille sig nogensinde at kunne tilgive.

105 Og selvom vi altid beder i fadervor, at skal tilgive vores skyldnere, så er det ikke altid, at vi kan. Og nogle gange er freden i vores liv at finde der, hvor vi accepterer, at vi ikke kan tilgive. At sådan blev det. Der er noget, vi må lægge i Guds åbne hænder, og stole på, at Gud bærer med på vores liv, når vi ikke selv magter det.

110

Og at vi stadigvæk er en del af fællesskabet. At det ikke dømmes os ude, at vi blot er mennesket. Tværtimod.

115 Jesus rakte hænderne frem og op – han stod i et favntag mod verden, og derfra velsignede ham dem, og da blev han båret væk fra dem ind i Himlen.

Men han forsvandt ikke som på Langfredag. Følelsen var en anden, fordi disciplene var fyldt med glæde. De kunne mærke, at han stadigvæk var nærværende, og nu aldrig ville forsvinde fra verden.

120

Hvor vi er forsamlet vi jeg også være – sådan siger Jesus til os. Når vi mennesker kommer sammen så vil han være hos i mellemrummene. Han vil fylde det ud, der ellers er tomt og ingenting med sin fylde og kærlighed.

125 Du hører til, er budskabet i dag. Du er nogens. Du er nemlig Guds. Du er skabt af en vilje til kærlighed. Du er skabt til at møde andre mennesker, se dem i øjnene og rækker hænderne frem. Det er bundlinjen så at sige. Det er vilkåret, udgangspunktet, præmissen. At vi mennesker opdager hinanden hele tiden.

130 Det er kun, når noget ødelægger det, at vi kigger væk, undgår øjenkontakt eller forsøger at gøre hinanden små. Det er os i den faldne verden.

Derfor må vi huske, at udgangspunktet er, at vi hører til og rækker ud. At vi er hinandens, som vi er Guds.

135

Og derfor velsigner Jesus som det sidste han gør med et: Herren velsigne dig og bevare dig. Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig. Herren løfte sit åsyn på dig, og give dig fred.

140 Amen

Kilde

Manuskript er taget fra ojetderser.blogspot.com og udgivet med tilladelse fra taler

145

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Anden tekstrække, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

150

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-kristi-himmelfartsdag>

155

160

165

170

175

180